

Nepokoušej mě, ty blbko, odpověděl vesmír zabzučením mého mobilu vedle na pohovce.

„Běž do háje,“ zavrčela jsem, než mi pohled přistál na displeji, kde blikalo jméno Gretchen.

Moje šéfová Gretchen Beattyová byla hlavní tvář zpravodajství *Svět dnes*, vlajkové lodi stanice WNT. Jako výkonná asistentka jsem měla na starosti celý její život. Dokud před šesti měsíci Gretchen neoznámila, že nastupuje na místo tiskové mluvčí Bílého domu a odchází z New Yorku do Washingtonu. Zároveň to znamenalo, že mi stanice WNT neprodlouží pracovní vízum. Nejhorší bylo, že přestože jsem u ní měla pracovat už jen pár dní, nemohla jsem si dovolit říct svojí tyranské šéfově, co si o ní myslím. Byl to typ ženské, která by mi nedala reference, kdybych si byť jen troufla objednat jí velké ledové americano s mlékem a smetanou místo kapky ovesného.

Ale o mých trápeních řeknu víc později.

Odkašlala jsem si a přešla přes obrazovku. „Haló?“

„Proboha, Daphne. Kde se flákáš? Trvalo ti snad deset minut, než jsi to zvedla.“

Mrkla jsem na svoje nové hodinky. Bylo jedenáct večer. „Můžu pro tebe něco udělat?“

Bylo mi jasné, že ano. Kdyby bylo olympijskou disciplínou nutit mě pracovat v nesmyslnou denní dobu, Gretchen by byla její Serenou Williamsovou.

„Zrovna jsem si uvědomila, že Lyric má zítra šesté narozeniny a já měla tak plné ruce práce s předáním Claire, že jsem svojí holčičce zapomněla koupit dárek.“

Plné ruce práce s předáním, no to určitě. Se ženou, která zdělila Gretchenin trůn – investigativní novinářkou Claire Scottovou – a houfem jejích asistentek jsem komunikovala já.

Bylo mi naprosto jasné, kam tohle míří, tak jsem ji

rovnou uklidnila. „Koupím Lyric dárky hned zítra ráno. Máš nějakou představu o rozpočtu?“

Gretchen mi rovnou dala svou kreditní kartu hned dva dny po nástupu do zaměstnání. Od té doby jsem měla na starosti celý její život. Zahrnovalo to nákup potravin do jejího bytu na Manhattanu a placení účtů. Také jsem se za ní účastnila rodičovských schůzek, vyplňovala jí volební lístky a psala jí komentáře do prestižních novin. Pro to, abych si udržela práci – a vízum – jsem dělala úplně všechno, kromě toho, že bych jí rodila děti. A to jenom proto, že naštěstí pro mě už byly na světě.

„Zítra?“ Gretchen si hlasitě usrkla pití. „Jde o čas. Musí to být ještě dnes. Hned ráno jedu do Greenwiche. Jason mě nutí jet na tu narozeninovou oslavu, i když ten samý večer *točíme*.“ Zaúpěla, jako pokaždé, když hovořila o svém manželovi. „Řekla jsem mu, že vyrážím do města, než si rozbalí dárky. Mám tady rozjetou práci. Proč to nedokáže pochopit?“

Protože jsi matka jeho dětí?

Potkala jsem se s Jasonem jen několikrát, ale měla jsem podezření, že je o dost milejší než jeho žena. Což jsem ovšem mohla s klidem říct i o hrstce zvětralých oříšků.

„Ty chceš, abych šla v noci nakupovat dárky pro šestileté dítě?“ zeptala jsem se bezbarvým tónem.

Páni, to je teda karma. Co jsem provedla v minulém životě? Stahovala děti zaživa?

„Cože?“ Gretchen přefvávala hlasitou hudbu. „Neslyším tě, jsem v nějaké hrozné hospodě. Je to tu plné ubožáčků. Nikdo mě ani nepoznal. Kulturní barbaři.“

„Mluvím o těch dárcích...“ zvedla jsem hlas. „Myslím, že v tuhle hodinu neseženu nic otevřeného.“

„Ale jistěže seženeš!“ Gretchen zněla znechuceně. „Tehle přístup vás Brity připravil o impérium, Daphne.“